

Confessió d'un assassí, explicada en una nit

Joseph Roth

M'atreia França, m'atreia París. La mort m'havia rebutjat i m'atreia la ciutat dels meus desgraciats crims, com a tot assassí.

Vaig arribar a París, un dia alegre, encara que fos de tardor, gairebé hivern... L'hivern és a París gairebé com la nostra tardor. Se celebrava la pau i la victòria, però què m'importava a mi la victòria, o la pau? Vaig dirigir-me cap a la casa de l'avinguda dels Champs Elysées, on anys enrere havia comès el meu crim.

La portera, la vella portera d'abans, encara hi era. No em va reconèixer. Qui ho hauria pogut fer? M'havia tornat canós, com sóc ara.

Vaig preguntar per la Lutècia... i el cor em va fer un salt:

—Tercer pis, esquerra.

Vaig pujar les escales i vaig trucar. La Lutècia em va obrir la porta, la vaig reconèixer de seguida, però ella a mi no. Va fer el gest de no deixar-me entrar.

—Ah! —va fer al cap d'una estona, es va enretirar, va tancar la porta i la va tornar a obrir—. Ah! —va repetir, obrint els braços.

No sé per què vaig caure en aquells braços, amics. Ens vam abraçar molta estona i ben fort. Tenia la clara sensació que estava passant una cosa completament banal, ridícula i fins i tot grotesca. Imagineu-vos: tenia als braços la dona que pensava haver matat amb les meves mans.

Joseph Roth, *Històries d'exili*. [Pròleg i traducció de Pilar Estelrich i Montserrat Franquesa] Pagès Editors, 2020, p. 256-257

Traduït per Montserrat Franquesa